

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117201874
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117201874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: N. W. Y. R. P. K. Y. M. J. Č. , N. F. XX.X.XXXX, C. A. M. X. Č.. XXX, zastúpený spoločnosťou DETVAI LUDIK MALY, Bratislava, Cukrová č. 14, za ktorú koná Mgr. Jakub Malý, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Bratislava, Pribinova č. 25, zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Bratislava, Majerníkova č. 3/A, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 10. februára 2020, č.k. 17 Csp 9/2017-285, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 10. februára 2020, č.k. 17 Csp 9/2017-285,
- vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.806,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.806,40 € od 1.2.2017 do zaplataenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku III., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu vo výške 23,46 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania, m e n í t a k , ž e žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,46 %.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 10.2.2020, č.k. 17 Csp 9/2017-285, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.806,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.806,40 € od 1.2.2017 do zaplataenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu vo výške 23,46 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 1.2.2017, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 6.165,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6.165,92 € od 1.2.2017 do zaplataenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 18.10.2006 uzatvorili zmluvu o úvere, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť mu pôžičku vo výške 724,96 € a jeho záväzok vrátiť pôžičku žalovanému v 7. pravidelných mesačných splátkach po 103,57 €, počnúc dňom 21.11.2006. Pôžičku nesplácal, preto žalovaný podal návrh na zaplataenie sumy pôžičky spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy pôžičky od 26.12.2006 do zaplataenia a náhrady trov konania vo výške 215,69 € na Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., ktorý rozsudkom zo dňa 5.6.2007, sp.zn. SR 3383/07, jeho návrh potvrdil. Návrh na vykonanie exekúcie podal žalovaný na Exekútorový úrad súdneho exekútora JUDr. T. K., ktorá bola vedená pod sp.zn. EX 3176/07. Okresný súd Galanta vo veci exekúcie žalovaného ako oprávneného, proti nemu ako povinnému uznesením zo dňa 19.7.2012, č.k. 12 Er 917/2007-14, exekúciu zastavil a náhradu trov exekúcie súdному exekútorovi nepriznal; toto

rozhodnutie odôvodnil tým, že preskúmaním predmetnej zmluvy a Všeobecných podmienok poskytnutia úveru predstavujúceho pôžičku zistil, že v týchto je obsiahnutá neprijateľná zmluvná podmienka, konkrétne rozhodcovská doložka a že zo zmluvy vyplýva, že sa jedná o spotrebiteľský úver. Ďalej konštatoval, že je zrejmé, že zmluva bola vopred pripravená žalovaným pre veľký počet spotrebiteľov, preto žalobca nemohol ovplyvniť obsah zmluvy. Dňa 25.11.2016 podal na Okresný súd Malacky žalobu o určenie neplatnosti zmluvy. Exekúcia bola vykonaná zrážkami z jeho mzdy v celkovej výške 6.890,88 €, konkrétne za: december 2013 vo výške 209,41 €, január 2014 vo výške 387,30 €, február 2014 vo výške 332,20 €, marec 2014 vo výške 215,44 €, apríl 2014 vo výške 232,21 €, máj 2014 vo výške 502,12 €, jún 2014 vo výške 297,50 €, júl 2014 vo výške 298,61 €, august 2014 vo výške 381,83 €, september 2014 vo výške 271,29 €, október 2014 vo výške 272,91 €, november 2014 vo výške 578,56 €, december 2014 vo výške 380,50 €, január 2015 vo výške 237,26 €, február 2015 vo výške 6,75 €, marec 2015 vo výške 300,55 €, apríl 2015 vo výške 235,86 €, máj 2015 vo výške 635,86 €, jún 2015 vo výške 365,07 €, júl 2015 vo výške 454,52 € a august 2015 vo výške 295,71 €. Žalovanému uhradil celkom sumu 6.890,88 €, pôžička predstavovala sumu 724,96 € a tak sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jeho úkor o sumu 6.165,92 €.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav veci. Zo zmluvy o úvere mal preukázané, že žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 18.10.2006 zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru žalovaným žalobcovi vo výške 14.000,- Sk (464,71 €), ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 7. mesačných splátkach vo výške 3.120,- Sk (103,57 €), počnúc dňom 21.11.2006. Žalobca sa zaviazal žalovanému zaplatiť celkom sumu 21.840,- Sk (724,96 €). Administratívny poplatok za poskytnutie úveru predstavoval sumu 7.840,- Sk (260,24 €). Zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN), ani ďalšie povinnosti dlžníka, najmä úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne, ktorý je podľa obsahu rozhodcovského rozsudku obsiahnutý v bode 06. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Stály rozhodcovský súd rozsudkom zo dňa 5.6.2007, sp.zn. SR 3383/07, rozhodol na návrh žalovaného tak, že žalobca mu je povinný zaplatiť sumu 22.080,- Sk (732,92 €) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 21.840,- Sk (724,96 €) a trovy rozhodcovského konania vo výške 6.498,- Sk (215,69 €). Z obsahu rozhodnutia vyplýva, že rozhodcovský súd svoju právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci odvodil z rozhodcovskej doložky, obsiahnutej v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Z uznesenia Okresného súdu Galanta zo dňa 19.7.2012, č.k. 12 Er 917/2007-14, vyplýva, že exekúciu, ktorá sa začala poverením vydaným Okresným súdom Galanta zo dňa 30.8.2007, č. 5202 024701*, na základe exekučného titulu - vyššie uvedeného rozhodcovského rozsudku zo dňa 5.6.2007, sp.zn. SR 3383/07, zastavil z dôvodu, že v zmluve a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru je obsiahnutá neprijateľná zmluvná podmienka, a to rozhodcovská doložka; exekútorovi náhrada trov exekučného konania priznaná nebola. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60, rozhodol o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu v Galante zo dňa 19.7.2012, č.k. 12 Er 917/2007-14 tak, že ho potvrdil. Z potvrdenia o vykonaných zrážkach zo mzdy mal za preukázané, že žalobcovi boli vykonávané zrážky zo mzdy súdnym exekútorom v celkovej výške 6.890,88 € a z prílohy tohto potvrdenia je zrejmé, že zrážky boli vykonávané tak, ako žalobca tvrdil vo svojom podaní zo dňa 13.11.2019. Podľa konečného vyúčtovania exekučného konania - daňový doklad, od žalobcu bol v rámci exekúcie vymožený nárok vo výške 6.990,46 €, z toho trovy súdneho exekútora predstavovali sumu 1.655,78 €. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I., oddiel: Sro, vložka číslo: 23636/B zistil, že žalovaný má ako predmet činnosti odo dňa 14.3.2001 zapísané poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Podľa listiny - konečné vyúčtovanie exekučného konania - daňový doklad zo dňa 17.9.2015, súdny exekútor JUDr. K. oznámil JUDr. V., že v exekúcii vedenej pod sp.zn. EX 3176/07 oprávneným POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zastúpeným JUDr. V., v neprospech povinného N. W., bola vymožená spolu suma 6.999,46 €, z čoho predstavovala suma 1.655,78 trovy súdneho exekútora, suma 215,69 € trovy konania, suma 94,89 € trovy právneho zastúpenia (tri úkony právnej služby á 31,63 €) a suma 16,60 € poplatok za vydanie poverenia. Povinný ku dňu 11.9.2015 uhradil celú pohľadávku, vrátane trov exekúcie a exekučné konanie bolo ukončené. Skutkový stav zistený z ostatných vykonaných dôkazov nesumarizoval, nakoľko je vo vzťahu k rozhodnutiu nadbytočný.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného v čase uzavretia zmluvy, § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy; § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, § 107 ods. 1, ods.

2, ods. 3, § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 451 ods. 1, ods. 2, § 457, § 517 ods. 1, ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1 (účinného aj do 31.1.2013), § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 2, § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, § 33, § 61 Exekučného poriadku, dôvodiac tým, že v konaní v zásade nebol sporný skutkový stav veci, sporné boli viaceré právne otázky, a to či sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský vzťah, či sa na zmluvu vzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, či je zmluva platná, či došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu na úkor žalovaného a v akom rozsahu, či žalovaný spôsobil žalobcovi škodu a či a aká časť uplatneného nároku je premlčaná.

K existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci konštatoval, že žalovaný namietal, že nie sú splnené podmienky na vedenie tohto konania (napr. v podaní zo dňa 8.3.2017) pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, za ktorý označil prekážku právoplatne rozhodnutej veci; za predchádzajúce právoplatné rozhodnutie o tejto veci označil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp.zn. SR 3383/07. Otázkou platnosti rozhodcovskej doložky k zmluve sa už zaoberali Okresný súd Galanta a Krajský súd v Trnave, ktoré vo veci zo dňa 19.7.2012, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 12 Er 917/2007-14 (rozhodnutie prvej inštancie) a zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60 (rozhodnutie druhej inštancie), dospeli k záveru, že rozhodcovská doložka k zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je podľa § 53 ods. 4 (pravdepodobne Občianskeho zákonníka, poznámka odvolacieho súdu) neplatná. Neplatnosť rozhodcovskej zmluvy/doložky spôsobila, že rozhodcovský súd nemal zákonné oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť o nej. Poukázal na to, že osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.12.2012, sp.zn. 6 Cdo 135/2012). Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2011, sp.zn. 3 Cdo 146/2011). Úverová zmluva, ktorú medzi sebou procesné strany uzatvorili, odkazovala vo svojom texte na Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Určenie časti obsahu zmluvy takýmto spôsobom umožňuje ustanovenie § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré neboli podpísané žiadnou zmluvnou stranou, bola v bode 17. obsiahnutá aj rozhodcovská doložka. Zákon o rozhodcovskom konaní ustanovil pre rozhodcovskú zmluvu, vrátane rozhodcovskej doložky, ako podmienku platnosti kvalifikovanú písomnú formu, ktorá je dodržaná iba v prípade dokumentu, podpísaného oboma zmluvnými stranami, prípadne ak ide o vzájomné vymenené a podpísané listy. Rozhodcovská doložka obsiahnutá vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru túto kvalifikovanú písomnú formu nespĺňa, preto nebola medzi procesnými stranami platne dojednaná. Dôvody neplatnosti rozhodcovskej doložky boli ustálené aj v exekučnom konaní. V prípade, že rozhodcovská zmluva/doložka nebola platne uzatvorená, nebola daná ani právomoc rozhodcovského súdu vec prejednať a rozhodnúť a na jeho prípadné rozhodnutie je potrebné hľadieť, ako keby ani nebolo vydané (nulitné rozhodnutie, paakt). Rozhodnutie vydané orgánom, ktorý na jeho vydanie nemal právomoc, nemôže predstavovať a ani nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k tomuto konaniu. Žiadnu právnu relevanciu v tejto súvislosti potom nemôže mať ani to, či sa žalobca zákonom ustanoveným postupom domáhal zrušenia nulitného rozhodnutia (paaktu). Na základe uvedených skutočností mal za to, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ako ju namietal

žalovaný, vo veci nie je daná. K spotrebiteľskému charakteru zmluvy prvoinštančný súd uviedol, že žalobca je v zmluve označený menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a vo vzťahu k identifikácii žalobcu neobsahuje žiadne údaje, ktoré by svedčili o jeho podnikateľskej činnosti alebo o tom, že pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, keď takéto skutočnosti žalovaný ani netvrdil, z dôvodu ktorého je žalobca spotrebiteľom podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na to, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Potom je teda predmetná zmluva spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. účinného v čase uzavretia zmluvy vyplýva, že typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z odseku 2 uvedeného zákona vyplýva, že typová zmluva nesmie obsahovať tu špecifikované neprimerané podmienky, ako aj podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Preto je správny záver súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o úvere je svojím charakterom občianskoprávnou zmluvou, hoci v Občianskom zákonníku nie je ako spotrebiteľská zmluva výslovne upravená. Na predmetnú zmluvu je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva, nakoľko na spotrebiteľské vzťahy sa vždy použijú normy spotrebiteľského práva (aj normy európskeho práva) a ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech bez ohľadu na to, podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzatvorená, resp. či došlo k voľbe práva alebo ide o absolútny obchod podľa Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti dodal, že vstupom Slovenskej republiky do európskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60). Uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady zo dňa 5.4.1993, č. 93/13/EHS, o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 1.4.2004 (§ 897f ods. 3), spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 tohto zákona do troch mesiacoch odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, § 54 sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona. Z uvedeného vyplýva, že aj zmluvu uzavretú pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z.z., je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu a aplikovať na ňu ustanovenia Občianskeho zákonníka. V danom prípade účastníci (sporové strany, poznámka odvolacieho súdu) uzatvorili z hľadiska podstatných náležitostí úverovú zmluvu, ktorá je absolútnym obchodným vzťahom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka a spravuje sa ustanovením § 479 a nasl. Obchodného zákonníka. Zároveň však ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia osobitného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že úverová zmluva je absolútnym obchodnozväzkovým vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa a na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.1.2016, sp.zn. 8 Cob 201/2013). Aj s prihliadnutím na uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktoré sa vzťahuje na úverovú zmluvu totožného veriteľa, uzavretú v čase, kedy platila totožná právna úprava ako v čase uzavretia zmluvy, je nepochybné, že zmluvu je nevyhnutné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. Ďalej k platnosti zmluvy a jej častí dôvodil, že žalobca si uplatnil v konaní nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením z neplatnej zmluvy. Prednostne potom posudzoval platnosť zmluvy ako predbežnú otázku, pričom v tejto súvislosti vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného, že na takomto určení nie je naliehavý právny záujem, pretože žalobca sa nedomáhal v petite žaloby určenia neplatnosti zmluvy, kedy by táto námietka žalovaného mohla byť na mieste. Pre posúdenie platnosti úverovej zmluvy (či už celku alebo časti) sa musel vypoariadať s tým, či dohodnutý poplatok a úrok je primeraný a v súlade so zákonom. Administratívny poplatok bol v prejednávanej veci dojednaný vo výške 7.840,- Sk (260,24 €), čo predstavuje 56 % poskytnutej istiny úveru, pre porovnanie banky mali obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1 % - 2 %. Dojednanie administratívneho poplatku vo výške 260,24 €, t.j. 56 % poskytnutej istiny úveru nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a taktiež v dôsledku porušenia princípu dobrých mravov, neprijateľná. Dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému

predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), preto toto dojednanie podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného dospel k záveru, že dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Za neprimerane vysoký, v rozpore s dobrými mravmi, možno považovať aj úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne, keď vzhľadom na dĺžku trvania súdneho sporu je suma takto určených úrokov z omeškania pri pohľadávke na zaplatenie sumy 54.375,- Sk celkom 274.267,50 Sk (9.104,01 €), t.j. viac ako 504 % a pri pohľadávke na zaplatenie sumy 18.575,- Sk celkom 93.042,18 Sk (3.088,43 €), takže viac ako 500 %. Túto skutočnosť je potrebné posudzovať i v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy a podľa ktorého absolútne neplatným je každý právny úkon, ktorý sa svojim obsahom alebo účelom dobrým mravom prieči. Prípustnosť výšky úrokovej sadzby závisí od okolností, za akých boli úroky dohodnuté, najmä od dôvodov, ktoré účastníkov viedli k dohode, od charakteru záväzku povinnej strany a hroziacich dôsledkov ich nesplnenia i od záväzkov, ktoré na seba vzala druhá strana zmluvného vzťahu. Ak výška dohodnutých úrokov podstatnou mierou prevyšuje hornú hranicu úrokovej sadzby, ktorú poskytovali banky v čase dohody účastníkov a nevyžadovali si to okolnosti súvisiace so záväzkom povinnej strany, resp. hroziace dôsledky nesplnenia záväzku, potom by takáto dohoda bola v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a právu z takejto dohody nemožno priznať ochranu. Bolo povinnosťou súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu o uplatnenom úroku z omeškania rozhodnúť až potom, ako vyhodnotí vyššie uvedené skutočnosti. Ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd tak nepostupovali, z toho dôvodu dovolací súd považuje námietky generálneho prokurátora, uvedené v mimoriadnom dovolaní za dôvodné (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Obdo 5/2009). Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernické úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.4.2012, sp.zn. 5 Cdo 26/2011). Pokiaľ zmluvné strany dojednali v zmluve úrok z omeškania, ktorý je síce v súlade s úpravou § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale presahuje úrok z omeškania prípustný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dojednanie úroku z omeškania nad výšku prípustnú podľa predpisov Občianskeho zákonníka predstavuje neprijateľnú a absolútne neplatnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Súd je povinný na neplatnosť zmluvnej podmienky prihliadať a nepriznať na základe nej požadované plnenie. Uvedený záver vyplýva napríklad z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.10.2010, sp.zn. 7 Co 284/2010 (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.1.2016, sp.zn. 8 Cob 201/2013). Vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru bol pre prípad neplnenia dluhu zo strany žalobcu stanovený úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy, ktorý bol žalovanému priznaný Stálym rozhodcovským súdom. Denný úrok vo výške 0,25 % denne predstavuje ročný úrok z omeškania vo výške 91,25 %. Žalobca pri pohľadávke vo výške 464,71 € (14.000,- Sk) s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne celkovo zaplatil žalovanému 4.510,14 €, teda viac ako 900 %. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Obdo 5/2009, v ktorom deklaroval ako je v rozpore s dobrými mravmi úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne, nakoľko v danom prípade došlo k zaplateniu 500 % dlžnej sumy. V prejednávanej veci bol dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne a došlo k zaplateniu viac ako 900 % dlžnej sumy, preto je nutné dojednanie o úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne vyhodnotiť ako odporujúce § 39 Občianskeho zákonníka, t.j. neplatné. Dospel potom k záveru, že dojednaná zmluva je neplatná v časti dojednaného úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne, ako aj v časti dojednaného administratívneho poplatku. Bolo povinnosťou žalobcu zaplatiť žalovanému sumu poskytnutého úveru, 14.000,- Sk (464,71 €) a vzhľadom na kompenzačnú námietku žalovaného aj zákonný úrok z omeškania z uvedenej sumy po dobu omeškania. Žalovaná istina bola podľa zmluvy splatná v 7. mesačných splátkach so splatnosťou prvej splátky dňa 21.11.2006; splatnosť poslednej splátky bola dňa 21.7.2007. Podľa nesporného tvrdenia žalovaného v podaní zo

dňa 31.10.2018, došlo k predčasnej splatnosti celého poskytnutého úveru dňa 26.12.2006. K úhrade istiny v tejto výške došlo podľa výpisu splátok a pokút dňa 14.2.2014. Žalovaný by mal nárok na úrok z omeškania za obdobie od 27.12.2006 do 14.2.2014 vo výške určenej podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky, a to vo výške 9,5 % ročne z dlžnej istiny v sume 464,71 €; oprávnená suma úroku z omeškania po celú dobu omeškania je spolu 315,32 €. Spolu bol žalovaný oprávnený požadovať od žalobcu titulom zmluvy sumu 780,03 € (istina + zákonné úroky z omeškania). Súd prvej inštancie k bezdôvodnému obohateniu konštatoval, že zmluva je čiastočne neplatná, žalobca plnil žalovanému aj na základe neplatnej časti zmluvy, preto je žalovaný povinný žalobcovi vrátiť to, čo od neho dostal titulom neplatnej zmluvy. Žalovaný od žalobcu titulom zmluvy dostal celkom sumu 5.334,68 € (splátky a pokuty, č.l. 121 spisu), pričom mal nárok iba na zaplatenie sumy 780,03 € a tak zvyšok sumy 4.554,65 € (5.334,68 € - 780,03 €) predstavuje plnenie, ktoré žalovaný získal od žalobcu titulom neplatnej časti zmluvy. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného, že nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, pretože zmluva nikdy nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú, z ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú bezdôvodné obohatenia takáto podmienka nevyplýva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade neplatnej zmluvy nie je podmienený tým, aby o neplatnosti rozhodol súd, prípadne iný príslušný orgán. Záver o neplatnosti zmluvy je preto oprávnený urobiť aj súd, ktorý rozhoduje o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo aj v prejednávanej veci urobil. Žalovaný namietol taktiež premĺčanie nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu sumy 3.184,06 € ku dňu 13.1.2017. Žalobca trval na tom, že k premĺčaniu žalovaného nároku nedošlo, pretože o vzniku bezdôvodného obohatenia sa reálne dozvedel až vtedy, keď získal vedomosť o obsahu zmluvy a povinnostiach, ktoré mu zo zmluvy vyplývajú (čo nevedel pre nečitateľnosť zmluvy), toto sa podľa vlastných tvrdení mohol dozvedieť až z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60 a keď sa dozvedel to, že na zmluvu sa vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti; toto zistil od svojho advokáta, keď mu dňa 24.6.2016 udelil plnomocenstvo. Prvoinštančný súd poukázal na to, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, ktoré v súlade s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka podlieha premĺčaniu. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník upravuje subjektívnu a objektívnu premĺčaciu dobu. Ak sa povinný subjekt premĺčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených dôb. Subjektívna premĺčacia doba je upravená v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, začiatok jej plynutia sa odvíja od okamihu, kedy sa oprávnený z bezdôvodného obohatenia dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Premĺčacie doby (subjektívna a objektívna) pri bezdôvodnom obohatení začínajú spravidla plynúť rôzne, v závislosti od druhu bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premĺčacej doby. Subjektívna premĺčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. Bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol, vzniká a objektívna doba pre premĺčanie práva na jeho vydanie preto začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premĺčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil a o odpadnutí právneho dôvodu tohto plnenia. Ak ide o bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu, treba rozlišovať prípady relatívnej a absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého sa plnilo. V prípade relatívne neplatného právneho úkonu o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť len od okamihu úspešného dovolania sa relatívnej neplatnosti, t.j. keď prejav oprávneného (dotknutého) došiel druhému účastníkovi (účastníkom) právneho úkonu. Tento deň treba zásadne považovať za rozhodujúci okamih na určenie začiatku plynutia subjektívnej premĺčacej doby. Úspešným dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu začína súčasne plynúť aj objektívna premĺčacia doba. Do času dovolania sa neplatnosti takéhoto právneho úkonu treba právny úkon považovať za platný. Na tom nič nemení skutočnosť, že účinky neplatnosti právneho úkonu nastávajú od jeho vzniku (ex tunc). Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká spravidla od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premĺčacia doba začne teda plynúť už od vzniku takéhoto právneho úkonu, resp. od poskytnutia plnenia na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Subjektívna premĺčacia doba začne plynúť odvtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Tieto okolnosti sa oprávnený obvykle dozvie už v čase vzniku absolútne neplatného právneho úkonu, resp. vtedy, keď na základe takéhoto úkonu poskytol plnenie (napr. sp.zn. III. ÚS 158/99). Pretože tvrdený dôvod neplatnosti zmluvy v danom prípade nespadá pod § 40a Občianskeho zákonníka (relatívna neplatnosť právneho úkonu), jedná sa o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, pri ktorom objektívna premĺčacia

doba začala plynúť poskytnutím každej jednotlivej splátky, nad rámec zaplatenej istiny. V konaní bolo (okrem iného) sporné, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Stotožnil sa s názorom žalobcu, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 306/2005). Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Skutočná vedomosť oprávneného/žalobcu o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. Žalobca tvrdil, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60, z ktorého získal vedomosť o obsahu uzatvorenej zmluvy, ktorej obsah mu bol skôr neznámy pre jej nezrozumiteľnosť/nečitateľnosť. Uvedené tvrdenie žalobcu nezodpovedá obsahu pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Galanta sp.zn. 12 Er 917/2007, v ktorom sa okrem iného nachádza kópia spisu rozhodcovského súdu, z ktorého vyplýva, že žalovaný v tomto konaní svoje nároky voči žalobcovi zo zmluvy špecifikoval v návrhu na začatie rozhodcovského konania, ktorý bol osobne žalobcovi v uvedenom konaní doručený dňa 21.5.2007 a rovnako mu bol doručený do vlastných rúk dňa 20.6.2007 aj vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo o nárokoch žalovaného zo zmluvy rozhodnuté. Napriek tomu, že rozhodcovský rozsudok (z dôvodov uvedených vyššie) vyhodnotil ako nulité rozhodnutie, bol spôsobilý sprostredkovať žalobcovi rovnako ako návrh na začatie rozhodcovského konania, všetky relevantné informácie o obsahu zmluvy a o obsahu všetkých nárokov žalovaného zo zmluvy voči nemu. Žalobca sa tak o obsahu zmluvy a nárokov, ktoré z nej vyplývajú dozvedel najneskôr dňa 20.6.2007. V konaní nebolo spochybnené, že o zákonnej fikcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti sa mohol žalobca dozvedieť od svojho advokáta, keď mu dňa 24.6.2016 udelil plnomocenstvo, avšak zistenie tohto konkrétneho poznatku nemá žiadny právne relevantný vplyv na to, kedy sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Napriek tvrdeniu žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel od svojho právneho zástupcu, tomuto tvrdeniu s prihliadnutím na § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. nemožno priznať právnu relevanciu. O prípadných dôvodoch neplatnosti zmluvy o úvere vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov mal žalobca podľa citovaného ustanovenia zákona vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere, rovnako mal vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy a o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Žalobca od svojho právneho zástupcu získal iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Na základe týchto skutočností uzavrel, že subjektívna lehota na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia (z absolútne neplatného právneho úkonu) začala plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zmluvne ustanovenej povinnosti. Pretože už splátkou zaplatenou dňa 14.2.2014 si žalobca splnil zmluvne ustanovenú povinnosť, pri zaplatení každej ďalšej splátky (t.j. splátky zaplatené od 14.3.2014), mal podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. vedomosť, že poskytuje plnenie nad rámec ustanovený zmluvou a platnými zákonmi. Na základe týchto skutočností vyhodnotil ako premlčaný nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia z peňažných plnení, ktoré boli zaplatené viac ako dva roky pred doručením žaloby na súd, t.j. zaplatených skôr ako dňa 1.2.2015. Neskôr zaplatené peňažné sumy, ktoré žalovaný obdržal na účely zmluvy, ako vyplýva z dokumentu žalovaného „Splátky a pokuty“, spolu v sume 2.150,62 € vyhodnotil ako nepremľčané. Pretože žalobca poskytol titulom plnenia z neplatnej zmluvy spolu sumu 4.554,65 €, táto predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je povinný žalobcovi vydať. V dôsledku úspešne uplatnenej námietky premlčania je žalovaný povinný vydať žalobcovi iba nepremľchanú časť získaného bezdôvodného obohatenia vo výške 2.150,62 € (táto suma predstavuje sumár platieb žalobcu, ktoré získal žalovaný a ktoré boli zaplatené v čase najviac dva roky pred podaním žaloby na súd); vo zvyšnej časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobu zamietol pre premlčanie nároku. K nároku žalobcu na náhradu škody dôvodil, že žalobca si v tomto konaní od žalovaného uplatnil aj nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného spočívajúceho v tom, že žalovaný inicioval rozhodcovské konanie na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, pričom neexistoval právny dôvod na iniciovanie takéhoto konania. Titulom škody si žalobca od žalovaného uplatňoval sumu 1.655,78 €, predstavujúcu trovy súdneho exekútora a trovy exekučného konania. Vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným, sa prednostne zaoberal tým, či žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody nie je premlčaný. Poukázal na to, že premlčanie sa pri nároku na náhradu škody odvíja od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o škode, jej celej výške a o tom, kto

za túto škodu zodpovedá. Porovnaním súm, zrazených žalobcovi súdnym exekútorom v exekučnom konaní a splátok úveru je zrejmé, že pri vykonávaní exekúcie boli žalobcovi zrážané postupne viaceré sumy, z ktorých časť bola poukázaná oprávnenému na úhradu ním vymáhaného nároku a jeho trov a časť si ponechával súdny exekútor na úhradu trov konania a trov exekúcie. Zo súdneho spisu nevyplýva či a kedy bola nejaká suma trov exekučného konania poukázaná žalovanému ako oprávnenému v exekučnom konaní, prípadne jeho právnomu zástupcovi, ani ktorú konkrétnu časť zrazenej sumy jednotlivéj zrážky si ponechal súdny exekútor na úhradu svojich trov. Výšku konečných trov exekúcie/konania je možné zistiť až z listiny „Konečné vyúčtovanie exekučného konania - daňový doklad zo dňa 17.9.2015“. Až z uvedenej listiny mal žalobca teoreticky možnosť zistiť aká časť súm, ktoré mu boli zrazené, bola určená na účely trov exekučného konania a trov exekúcie. Preto sa žalobca podľa jeho názoru mohol najskôr dozvedieť o škode z uvedenej listiny. Vzhľadom na to, že výška trov súdneho exekútora sa podľa zákona odvíja od výšky vymoženej sumy, ktorá nebola vopred známa vo vzťahu k príslušenstvu vymáhanej pohľadávky a potreby vykonania vopred neurčeného počtu úkonov súdneho exekútora a nebolo ani zrejmé, či v exekučnom konaní dôjde k vymoženiu trov oprávneného, výšku trov exekučného konania bolo možné určiť/vyčíslit' najskôr po vymožení celej vymáhanej sumy - uvedené súdny exekútor urobil bezodkladne vydaním konečného vyúčtovania exekučného konania. Odo dňa vydania konečného vyúčtovania exekučného konania do začatia tohto konania neubehli dva roky, preto námietku žalovaného vo vzťahu k uplatnenej škode vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodnú. Odkázal na to, že vzhľadom k tomu, že I. K. nesplatila dve po sebe idúce splátky, Pohotovosť sa 9.10.2008 obrátila na Stály rozhodcovský súd, ktorý 3.11.2008 vydal rozhodcovské rozhodnutie ukladajúce dotknutej osobe povinnosť zaplatiť tejto spoločnosti najmä sumu 48.820,- Sk (1.620,53 €), ako aj úroky z omeškania vo výške 39.120,- Sk (1.298,55 €) a trovy konania v sume 9.928,- Sk (329,55 €); rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2008 a vykonateľnosť dňa 18.12.2008. Na základe tohto rozhodnutia 9.3.2009 požiadal exekútor Okresný súd Stará Ľubovňa o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na sumu 3.467,- €. Uznesením zo dňa 31.7.2009 tento súd prerušil exekučné konanie, poukazujúc na porušenie dobrých mravov, pokiaľ ide o trovy právneho zastupovania žalobcu v exekučnom konaní, ktoré prekročili sumu 94,61 € a úroky z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.298,52 € plynúce od 21.7.2008 až do zániku dlhu. Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o neprímeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu, vydaného bez účasti spotrebiteľa musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprímeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať také posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva (z uznesenia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 16.11.2010, C-76/10, Pohotovosť s. r. o./Iveta Korčková). Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.12.2012, sp.zn. 6 Cdo 135/2012, citované v uznesení Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19.6.2013, sp.zn. 49 Er 2128/2012). Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody je vždy nutné skúmať kauzálny nexus (príčinnú súvislosť) medzi protiprávnym konaním a vznikom samotnej škody. Zrážky zo mzdy sa vykonávali žalobcovi v období od decembra 2013 do augusta 2015. Žalovaný pred začatím vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu musel vedieť o tom, že rozhodcovská doložka v zmluve je neplatná (napr. z uznesenia Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19.6.2013, sp.zn. 49 Er 2128/2012), ako aj o tom, že požadovaný úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne je dojednaný neplatne z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Občiansky zákonník v ustanovení § 415 zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť, teda povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo. Počínanie si podľa dotknutého zákonného ustanovenia môže spočívať tak v konaní, ako aj v opomenutí niečo vykonať. Porušením preventívnej povinnosti, ktorým vznikla škoda na zdraví, majetku, prírode

alebo na životnom prostredí, vznikne všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 citovaného zákona. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá podľa výpisu z Obchodného registra od roku 2001 (dlhodobá) poskytovala pôžičky ako nebankový subjekt na základe zmlúv formulárového typu. Ak by si aj žalovaný pri poskytnutí pôžičky/úveru žalobcovi nebol vedomý toho, že ním pripravená zmluvná dokumentácia, ktorú používal v množstve prípadov trpí právnymi vadami (o čom pochybuje), musel si toho byť vedomý odvtedy, ako súdy začali jeho zmluvnej dokumentácii dotknuté právne vady vytýkať. Od právoplatnosti prvých rozhodnutí, ktoré konštatovali právne vady vo formulárových zmluvách, ktoré žalovaný opakovane používal pri svojej obchodnej činnosti, bol žalovaný povinný, ak by bol postupoval s odbornou starostlivosťou, dať svoju zmluvnú dokumentáciu do súladu s platným právnym poriadkom. A po zistení neplatnosti ním používaných rozhodcovských zmlúv (ak si jej nebol vedomý od samého začiatku) mal urobiť bezodkladne všetky opatrenia na zosúladenie rozhodcovských zmlúv so zákonom a aj na ukončenie všetkých exekúcií, ktoré prebiehali na podklade rozhodcovských rozhodnutí, vydaných rozhodcovským súdom, ktorého oprávnenie vzniklo na základe neplatných rozhodcovských doložiek. Keď tak žalovaný neurobil, porušil všeobecnú preventívnu povinnosť vymedzenú v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka. Ďalej skúmal, či je medzi vyššie vymedzeným porušením všeobecnej preventívnej povinnosti žalovaného a žalobcom označenou škodou príčinná súvislosť. Je nepochybné, že v dôsledku vykonávanej exekúcie sa majetok žalobcu zmenšil v rozsahu ním označenej škody. Rovnako je nepochybné, že ak by nebola vedená exekúcia, k zmenšeniu majetku žalobcu by nebolo bývalo došlo. K zmenšeniu majetku žalobcu by nebolo bývalo došlo ani v prípade, ak by žalobca ním podaný návrh na vykonanie exekúcie vzal späť včas, t.j. pred tým, ako súdny exekútor začal vykonávať zrážky z príjmu žalobcu. Na základe týchto skutočností dospel k záveru, že k zmenšeniu majetku žalobcu (k škode) došlo v dôsledku porušenia preventívnej povinnosti žalovaného, a to v rozsahu tvrdenom žalobcom, pričom nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu na náhradu škody. Vyhodnotil potom nárok žalobcu na náhradu škody ako dôvodný v celom rozsahu. Ako nedôvodné vyhodnotil ďalšie námietky žalovaného, ktorý namietal, že v exekučnom konaní sa nepripúšťa navrátenie do pôvodného stavu, preto je celý nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nedôvodný. Ustanovenie § 61 Exekučného poriadku, na ktoré odkazoval vo svojej námietke žalovaný, sa vzťahuje na exekučné konanie, nie na civilné konanie, v ktorom je prejednávaný nárok žalobcu, preto uvedené ustanovenie nemožno v tomto konaní uplatňovať. Z dotknutého zákonného ustanovenia ani nevyplýva, že v prípade neoprávneného vedenia/uskutočnenia exekúcie je vylúčená aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka o škode a bezdôvodnom obohatení, teda že dotknutá osoba nemá právo takýchto nárokov sa domáhať. Nebola dôvodná ani námietka žalovaného, že sa prípadnej škody mal žalobca domáhať od súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 75/2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 8/2016, pod poradovým č. 74. V súvislosti s námietkou pasívnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody uviedol, že uplatnenie všeobecnej zodpovednosti podľa Občianskeho zákonníka a zodpovednosti súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku sa vzájomne nevylučujú, ani právne predpisy neurčujú, že si oprávnená osoba musí prioritne uplatniť niektorý z týchto druhov zodpovednosti a druhý si môže uplatniť až následne. V danom prípade patrila voľba druhu zodpovednosti, vrátane pasívne vecne legitimovanej osoby žalobcovi, ktorý si zvolil všeobecnú zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka, ktorej uplatnenie nie je vylúčené a ani obmedzené ustanoveniami Exekučného poriadku o zodpovednosti za škodu spôsobenú súdnym exekútorom. O lehote na splnenie povinností, uložených žalovanému rozsudkom, rozhodol podľa § 232 ods. 3 C.s.p.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania. Prvoinštančný súd dôvodil, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná od 16.3.2016 do súčasnosti bola 0,00 %, výška úrokov z omeškania je preto 8 %. Vzhľadom na to, že doba splnenia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je stanovená právnym predpisom a v posudzovanom prípade nebola dohodnutá ani sporovými stranami, splatnosť nároku nastala prvý deň po tom, čo bol žalovaný vyzvaný na plnenie. Na tom nemôže okamih, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie súdu, ktorým bola určená výška bezdôvodného obohatenia, nič zmeniť (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2017, sp.zn. 6 Co 339/2017). Pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj pri nároku na náhradu škody, Občiansky zákonník neustanovuje čas plnenia, ani čas plnenia nie je určený dohodou zmluvný strán (keďže sa nejedná o zmluvný záväzok, ale o mimozmluvný), preto je v prípade posudzovania nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z dôvodne uplatnených nárokov potrebné postupovať podľa § 563 Občianskeho zákonníka. V prejednávanej veci žalobca neuviedol presný deň, kedy žalovaného vyzval na dobrovoľné splnenie žalovaných nárokov, uviedol iba, že sa tak stalo pred začatím tohto konania. Toto skutkové tvrdenie žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel, preto ho považoval za nesporné. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa

spísania žaloby a jej doručenia na súd, t.j. od 1.2.2017. Ak vychádza z toho, že výzvy na dobrovoľné splnenie povinnosti (predžalobné výzvy) sa spravidla uskutočňujú v krátkom časovom období pred podaním žaloby (spravidla maximálne niekoľko mesiacov), javilo sa mu ako pravdepodobné, že výzva na dobrovoľné plnenie musela byť žalovanému doručená najviac v lehote jedného roka pred podaním žaloby, kedy bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0 % (od 16.3.2016 do súčasnosti). Prvým dňom omeškania v danom prípade bol nasledujúci deň po uskutočnení výzvy na dobrovoľné splnenie záväzku, kedy bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky rovnako vo výške 0 %. Vyhodnotil potom ako dôvodný nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania uplatnený za obdobie nasledujúce od prvého dňa omeškania, a to z istiny, ktorú vyhodnotil ako dôvodne uplatnenú, vo výške určenej podľa § 517 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 a 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania, t.j. v časti úroku z omeškania, presahujúceho vyššie uvedenú výšku a v časti úroku z omeškania z nedôvodne uplatnenej istiny, žalobu zamietol.

3.3. O náhrade trov konania rozhodol právne podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca si v konaní uplatnil nárok vo výške 6.165,92 €, z ktorej mu bola priznaná suma 3.806,40 € a tak percentuálny úspech žalobcu je vo výške 61,73 %, žalovaného vo výške 38,27 %. V konaní bol úspešnejší žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v spore vo výške 23,46 % (61,73 % - 38,27 %).

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku I., ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.806,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % zo sumy 3.806,40 € od 1.2.2017 do zaplatenia (§ 124 ods. 1 C.s.p.), podal včas odvolanie žalovaný, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Namietal, že nárok žalobcu je premlčaný a navyše každá jedna úhrada bol vykonávaná prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu, čo sa považuje za jeden z dôvodov zjavne nedôvodnej žaloby. Zároveň poukázal na ďalší dôvod zjavne nedôvodnej žaloby, ktorým je skutočnosť, že žalobca žiadal zaplatenie sumy 6.156,92 €, pričom na jeho účet bola pripísaná celkom suma 5.334,68 €, zvyšná časť ktorú žiada žalobca z titulu bezdôvodného obohatenia predstavujú trovy exekučného konania, ktoré neboli pripísane v jeho prospech a tak považuje nárok žalobcu v sume 822,24 € za nedôvodný. Zároveň sa domnieva, že ide o naplnenie čl. 5 C.s.p., teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Má za to, že žalobca na určení zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, v dôsledku čoho sa domáha vyplatenia sumy zaplatenej nad rámec istiny, nemá naliehavý právny záujem s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c/ C.s.p. a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 25.5.2016, sp.zn. 52 C 135/2014. Ďalej namietal premlčanie nároku žalobcu. Uviedol, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a tak majetkový prospech získal z poctivých zdrojov. K bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej lehote. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca v zmysle ustanovení zákona môže domáhať v subjektívnej (dvojročnej) lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Táto lehota žalobcovi už márne uplynula. Zdôraznil, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, kratšia subjektívna a dlhšia objektívna, ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v rozsahu sumy 3.184,06 € dňa 13.1.2017, navrhovateľ (žalobca, poznámka odvolacieho súdu) svoj návrh na súde uplatnil až dňa 1.2.2017. Navyše každá jedna úhrada bola vykonávaná prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu. Dodal, že všetky finančné prostriedky pripísané k danej zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdny exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní s odkazom na ustanovenie § 61 zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, žalobca sa vrátenia zrazených súm titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže domáhať. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.4.2016, sp.zn. 17 Co 372/2015. Ďalej konštatoval, že žalobca na určení bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy nemá naliehavý právny záujem s odkazom

na ustanovenie § 137 písm. c/ C.s.p. Dňa 18.10.2006 uzavrel ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobcovi úver vo výške 464,71 €. Podľa ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. (platného v čase uzavretia zmluvy), spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Okrem toho uvedený zákon sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinné od 1.1.2008. Zmluvné strany sa môžu dohodnúť, na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Ak by tak bolo urobené, bolo by to v rozpore so zákonom. Obchodný zákonník uvádza, že explicitne uvedené zmluvy sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov jeho ustanoveniami, od ktorého sa nie je možné odchyliť, keďže ide o kogentné ustanovenie: zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716). Okrem iného nie je možné aplikovať ustanovenia, ktorými sa žalobca ohrádza, nakoľko zmluva bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka sa zmluva považuje za absolútny obchod, preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy ako Obchodný zákonník. Je to kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa dohodu strán o voľbe predpisu, ktorým sa budú ich ďalšie právne vzťahy riadiť. Keďže po vzájomnej dohode zmluvu uzatvorili podľa Obchodného zákonníka, aplikácia Občianskeho zákonníka, či iných zákonov, ktoré slúžia prioritne na ochranu spotrebiteľa, je vylúčená. Dodal, že čo sa týka zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov) a povinnosti uvádzať RPMN, je notoriou, že do 31.12.2007 tento zákon obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Okrem toho do RPMN sa nezahŕňali zmluvné sankcie (ani úrok z omeškania) a z poplatkov prichádzal do úvahy poplatok platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru. Poplatok dojednaný v predmetnej zmluve o úvere takúto povahu nemá a nárok na jeho zaplatenie je prípadným neuvedením RPMN nedotknutý. Povinný podpísaním zmluvy o úvere vyjadril svoj súhlas so zmluvnými podmienkami, t.j. okrem iného aj s bodom 6. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, v zmysle ktorého v prípade, ak sa stane splatný celý dlh naraz v zmysle bodu 4. týchto podmienok, zaväzuje sa dlžník zaplatiť veriteľovi i úrok z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa stal splatný celý dlh až do dňa jeho uhradenia. Tento úrok má teda sankčný charakter a dlžníkovi sa účtuje len v prípade, že poruší zmluvné podmienky, čiže nesplní svoju povinnosť dohodnutú v zmluve. Povinný svoju povinnosť nesplnil, čo mal preukázané v rámci vykonaného dokazovania rozhodcovský súd. Ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v platnom znení má dispozitívnu povahu. Výška úrokov z omeškania sa upravuje predovšetkým dohodou zmluvných strán, len ak výška úrokov nie je zmluvne dohodnutá, nastupuje výška úrokov ustanovená zákonom, t.j. pre určenie úrokov z omeškania v obchodných záväzkových vzťahoch platí zmluvná voľnosť. Oprávnený poukazuje na skutočnosť, že ani zo zákona, ani z iných právnych predpisov nie je možné odvodiť pre obchodné záväzkové vzťahy obmedzenie výšky úrokovej sadzby, ktorú si môžu zmluvné strany dohodnúť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.5.1996, sp.zn. 3 Obdo 3/96). V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.12.2004, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 1 Obdo 34/2004; zo dňa 22.9.2005, sp.zn. 2 Obdo 26/2004; zo dňa 22.9.2005, sp.zn. 2 Obdo 28/2004, ako aj na novší judikát Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo 95/2005. Ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý v prípade uzatvorenia zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov (v právnej terminológii ide o odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi). Aj Obchodný zákonník teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Je toho názoru, že príslušný poplatok, ktorý v 2/3 predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, nevyklučuje nárokovateľnosť splnenia tohto záväzku. Dojednanie takejto platby, ako záväzku nad rámec podstatných náležitostí zmluvy o úvere, zákonu neodporuje. Ďalej poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej, na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 1680298 (či je zmluva bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 5.6.2007, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Bratislava, Karloveské rameno

č. 8. Dal do pozornosti ustanovenia § 161, § 230 C.s.p., § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.6.2013, sp.zn. 29 Cdo 2254/2011, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2002, sp.zn. 3 Cdo 100/01, sp.zn. 3 Cdo 42/2006 a ďalšie rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky. Jeho argumentáciu týkajúcu sa res iudicata podporuje komunitárne a medzinárodné právo (rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci Asturcom, ako aj č. C-2/08 vo veci Amministrazione dell'Economia e delle Finanze).

Z rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil predmetnú zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe mu priznal voči žalobcovi plnenie.

Z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. Ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie, preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. Je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Zopakoval, že žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal z poctivých zdrojov. Razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na to, že z odvolania žalovaného nie je vôbec jasné v čom mali podľa názoru žalovaného spočívať nesprávne skutkové zistenia prvoinštančného súdu v predmetnom konaní a v čom žalovaný vidí nesprávne právne posúdenie predmetnej právnej veci. Žalovaný vo svojom odvolaní opätovne uviedol rovnaké argumenty, ktoré už uvádzal počas prvostupňového (správne prvoinštančného, poznámka odvolacieho súdu) konania, s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vyrovnal aj s odkazmi na príslušné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, rozsiahlu judikatúru i ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov. Odvolanie žalovaného dokonca neobsahuje ani riadne označenie strán, nakoľko žalovaný v odvolaní neuviedol dátum narodenia alebo iný jeho identifikačný údaj ako fyzickej osoby a dokonca ani svoje identifikačné číslo organizácie ako právnickej osoby. Z odvolania žalovaného ďalej nie je zrejmé, v akom rozsahu rozsudok napáda. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že žalovaný v I. časti odôvodnenia odvolania rozporuje celý jeho nárok uplatnený žalobou, ktorý mu ale nebol priznaný a tak je odvolanie žalovaného zmätočné, keďže z neho nie je zrejmé, čoho sa vlastne domáha. Z uvedeného potom vyplýva, že odvolanie žalovaného neobsahuje náležitosti odvolania vyžadované ustanovením § 363 C.s.p. Aj na základe uvedeného, ako aj doterajšieho konania žalovaného má za to, že podaním odvolania došlo k zneužitiu práva žalovaného, ktorý odďaľuje právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozsudku a tým aj jeho možnosť uplatňovať si voči nemu nároky, ktoré mu boli priznané. Navrhol odvolanie žalovaného odmietnuť a v prípade, že sa odvolací súd nestotožní s uvedeným návrhom, vyjadruje sa k skutočnostiam uvedeným v odvolaní žalobcu. Nestotožnil sa s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného ohľadne premlčania jeho nároku s odkazom na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na to, aby bola dodržaná podmienka vedomosti o tom, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu (požiadavka skutočnej vedomosti a nie len predpokladanej vedomosti), je potrebné mať vedomosť aj o skutočnostiach, že došlo k uzatvoreniu zmluvy, obsah zmluvy a samotné plnenie zo zmluvy a skutočnosť, že na zmluvu sa vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Z toho vyplýva, že na to, aby sa skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na zmluvu sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorá vyplýva zo zákona č. 129/2010 Z.z. Bez toho, aby mal vedomosť, že na zmluvu sa vzťahuje táto fikcia, nie je možné hovoriť o jeho skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení, ale vedomosť by mohla byť len prezumovaná. K uvedenému dodal, že z pripojeného exekučného spisu, ku ktorému si exekučný súd nechal pripojiť spis rozhodcovského súdu vyplýva, že mu bol dňa 20.6.2007 doručený rozhodcovský rozsudok zo dňa 5.6.2007, sp. zn. 3383/07, vydaný Stálym rozhodcovským súdom - spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., Karloveské rameno č. 8 a zároveň mu bola doručená žaloba s prílohami dňa 21.5.2007. K subjektívnej premlčacej dobe konštatoval, že sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkých svojich doterajších písomných a ústnych vyjadrení i svojho právneho zástupcu, pričom nadobudol skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení až na základe doručenia uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60, ktorý potvrdil uznesenie

Okresného súdu Galanta č.k. 12 Er 917/2007-14 a prikláňa sa k názoru, že až od tohto dňa mohla začať plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu. V tejto súvislosti dodal, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Trnave zrušený z dôvodu neplatnosti tzv. nevýhradnej rozhodcovskej doložky, ktorá nebola v zmluve dojednaná individuálne, ale v rámci formulárového tlačiva, pričom táto nevýhradná rozhodcovská doložka bola vyhodnotená ako neprimeraná zmluvná podmienka s odkazom na článok 1 písm. q/ Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993. Je si vedomý faktu, že smernica nemá priamu právnu záväznosť, avšak poukazuje na to, že sa všeobecne vyžaduje, aby bol výklad vnútroštátneho práva eurokonformný, a to aj v období, keď zásady smernice neboli ešte do vnútroštátnych noriem inkorporované. Uvedený právny názor vyplýva taktiež z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 27.6.2000 vo veci Océano Grupo Editorial SA. Na základe uvedeného i rozsiahlej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie týkajúcej sa neprimeraných zmluvných podmienok, na ktoré Krajský súd v Trnave poukázal v odôvodnení svojho uznesenia má za to, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere s ním dňa 18.10.2006 vedel, že táto obsahuje zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje výraznú nerovnosť zmluvných strán, tzn. neprimeranú zmluvnú podmienku a napriek tomu v zmluve o pôžičke toto ustanovenie ponechal a neskôr sa v jeho zmysle obrátil na rozhodcovský súd. Žalovaný teda konal v rozpore s dobrými mravmi, čím sa dopustil protiprávneho konania v zmysle ustanovenia § 6 ods. 3 písm. b/ zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere. Ďalej poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.9.2015, sp.zn. 16 Co 1392/2014, Krajského súdu Trnava zo dňa 20.6.2016, sp.zn. 23 Co 191/2015, Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.5.2018, sp.zn. 22 Co 48/2018 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 121/2009 s tým, že pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment. Spotrebiteľské vzťahy a zároveň aj ochrana spotrebiteľa sú založené na predpoklade nerovného postavenia spotrebiteľa a potreby ich zvýšenej ochrany voči podnikateľským subjektom, preto nie je možné vo vzťahu k spotrebiteľom vyžadovať podrobnú znalosť právnej úpravy, či vykonávanie úkonov s vynaložením odbornej starostlivosti. K uvedenému sa priklonil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 6 M Cdo 9/2012. K objektívnej premlčacej dobe odkázal na ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 11.11.2013, sp.zn. I. ÚS 3512/2011 a dodal, že žalovaný zneužíva svoje právo ako veriteľ, čo bolo judikované v priebehu rokov vo viacerých rozhodnutiach súdov na území celej Slovenskej republiky. Je zrejmé, že žalovaný má úmysel obohacovať sa na úkor spotrebiteľov, čo dokazuje aj fakt, že voči žalovanému bolo a aj je v súčasnosti vedených viacero súdnych konaní, pričom z už judikovaných rozhodnutí mal možnosť nadobudnúť vedomosť o svojom zneužívaní práva. Pridržiava sa aj rozhodnutia, v ktorom súd vyslovil, že konanie žalovaného nie je možné považovať za iné ako za úmyselné. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Nečitateľnosť dohodnutých podmienok nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom. Nestotožnil sa ani s vyjadrením žalovaného, že na určení bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy nemá naliehavý právny záujem. Má za to, že podaná žaloba predstavuje vhodný, účinný a správne zvolený procesný nástroj ochrany jeho práva, je ňou možné dosiahnuť odstránenie spornosti práva a zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. V prípade nepodania predmetnej žaloby by bolo jeho právo ohrozené, pričom ako spotrebiteľ predstavuje v konaní slabšiu stranu. K posúdeniu zmluvy o úvere uviedol, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 18.10.2006, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch s odkazom na uznesenie v exekučnej veci Okresného súdu Galanta zo dňa 19.7.2012, č.k. 12 Er 917/2007-14. K otázke, či (nie)je zmluva spotrebiteľskou zmluvou sa vyjadril aj Krajský súd v Trnave v uznesení zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60. Rovnako sa k predmetnej otázke vyjadril Okresný súd Malacky v konaní vedenom pod sp.zn. 27 C 284/2016, v ktorom ako strany sporu vystupoval on a žalovaný tak, že má za nepochybné, že ide o spotrebiteľský vzťah, na základe ktorého mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver. Nesúhlasil ani s dôvodmi žalovaného uvedenými v odvolaní týkajúce sa res iudicata, pretože išlo o úplne iné konanie, predmetom ktorého boli iné skutočnosti. Nejde a ani nemôže ísť o prekážku konania, ktorá predstavuje existenciu veci rozhodnutej, nakoľko Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., rozhodoval o nároku žalovaného voči nemu týkajúce sa jeho povinnosti uhradiť žalovanému sumu 22.080,- Sk s príslušenstvom a je tak nesporné, že nejde o prekážku res iudicata. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislava zo dňa 29.10.2013, sp.zn. 6 Co 579/2013 a judikát R 46/2012. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu nemôže zakladať prekážku

res iudicata, nakoľko takýto rozsudok nie je rozsudkom vykonateľným, je tzv. paaktom, ktorý nemôže založiť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že naďalej trvá na svojich vyjadreniach a podaniach tvoriacich súdny spis. Zotrval na odvolacom návrhu.

7. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

8. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie [nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p.)] a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. novembra 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.806,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z uvedenej sumy od 1.2.2017 do zaplataenia, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), a keďže sa stotožňuje v tomto výroku s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

9. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

11. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že zmluvu o úvere, ktorú uzavrel so žalobcom dňa 18.10.2006 nemožno považovať za spotrebiteľskú zmluvu a nemôžu sa na ňu vzťahovať výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. V konaní bolo preukázané, že strany sporu dňa 18.10.2006 uzavreli zmluvu o úvere č. 1680298, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi úver v sume 14.000,- Sk (464,71 €), ktorý sa zaviazal vrátiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 7.840,- Sk (260,24,- €) v 7. mesačných splátkach po 3.120,- Sk (103,57 €), počnúc dňom 21.11.2006 na účet veriteľa uvedený v zmluve, pričom je na zmluve uvedené, že je uzavretá v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne právne posúdil predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú, pretože nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná vec sa týka sporu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalovaný podľa údajov obchodného registra poskytuje úvery a pôžičky z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom a žalobca nemal v úmysle použiť úverové prostriedky pre účely zamestnania alebo podnikania, pričom je v uvedenej zmluve identifikovaný svojim menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu. Z obsahu predmetnej zmluvy možno urobiť záver, že ide o typovú zmluvu, preto správne prvoinštančný súd podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia predmetnej zmluvy o úvere podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovení týkajúcich sa súdnej kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok. Správne potom prvoinštančný súd podrobil vzniknutý záväzkovoprávny vzťah medzi stranami sporu súdnej kontrole z hľadiska kontextu spotrebiteľského práva a použil preto ustanovenia Občianskeho zákonníka na posúdenie otázok týkajúcich sa platnosti zmluvy. Odvolací súd

ďalej konštatuje, že aj keď predmetná zmluva o úvere bola uzavretá podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a má obchodnoprávny charakter, nakoľko ide o zmluvu uvedenú v ustanovení § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, t.j. o absolútny obchod, ide zároveň o zmluvu, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd ďalšie tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní ohľadne úroku z omeškania s odkazom na ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, platnú judikatúru, za nedôvodné a v plnom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v bodoch 54. až 65. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia týkajúce sa úroku z omeškania. K rozhodnutiu Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo 95/2005 ohľadom úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov, na ktoré žalovaný poukázal v odvolaní, odvolací súd dôvodí, že toto rozhodnutie odvolací súd nemohol na danú vec aplikovať, keďže išlo o iné skutkové okolnosti ako v danom prípade. K ďalším citovaným rozhodnutiam súdov žalovaným v jeho odvolaní odvolací súd uvádza, že rozhodnutia súdov nie sú formálnym prameňom práva, keďže tieto pôsobia iba vo vzťahu k stranám v konkrétnom konaní. Rozhodnutia súdov môžu byť a sú tým prvkom, ktorý výraznou mierou prispieva k jednotnému výkladu práva a predovšetkým k stabilite judikatúry, ako také však nemôžu byť výlučným prameňom, o ktorý sa opiera rozhodnutie súdu.

12. Predmetná zmluva o úvere nespĺňa náležitosti uvedené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., účinného v čase uzavretia zmluvy, nakoľko uvedený zákon ustanovoval určité dôsledky porušenia určitých povinností ustanovených týmto zákonom. Ide o súkromnoprávny inštitút a toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky Smernice (č. 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008) na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Zároveň s ním nie je spojená okamžitá povinnosť vrátiť celý poskytnutý úver. V zmluve o úvere nie je vôbec uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) a výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c/, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad. Aj keď údaj o RPMN, ako namietal žalovaný v odvolaní, nebol v čase uzavretia predmetnej zmluvy povinným údajom v zmluve, odvolací súd poukazuje na to, že údaj o RPMN je údajom, ktorý zabezpečuje spotrebiteľom ľahšiu orientáciu pri výbere úverových produktov, nakoľko tento údaj by mal zohľadňovať celkovú mieru nákladov, ktoré musí spotrebiteľ vynaložiť na úver po zohľadnení všetkých poplatkov, úrokov a iných nákladov, preto je výška RPMN jedným z najdôležitejších údajov, ktoré umožňujú spotrebiteľom zorientovať sa pri výbere úverového produktu. Odvolací súd zároveň poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa; to neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, v prípade, že tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 464,71 €, ktorý sa zaviazal zaplatiť o sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 260,24 €, pričom nie je zrejmé, čo má tento poplatok pokrývať, keďže v zmluve nie je špecifikované za aké činnosti sa poplatok platí a za akým účelom je dojednaný. Nie je teda zrejmé, čo suma 260,24 € zahŕňa, či ide o kumuláciu napr. administratívneho poplatku, úrokov, prípadne iného plnenia, alebo či ide o nejaký jeden konkrétny poplatok. Zo zmluvy nie je zrejma podstata poplatku, t.j. čo je predmetom poplatku. Bez určitého vyjadrenia predmetu plnenia, spojeného s takýmto poplatkom, je dôvod skúmať neprijateľnosť zmluvného dojednania. Požadovanie uvedeného poplatku porušuje generálnu klauzulu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ktorého týmto poškodzuje, pretože je pre žalobcu ako spotrebiteľa netransparentný, ide o neurčité plnenie, nie je zrejmé aké skutočné protiplnenie má byť za poplatok poskytnuté.

13. Odvolací súd zároveň dodáva, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal aj na Smernicu Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993, o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá síce nie je pre členské štáty Európskej únie priamo záväzná, avšak predstavuje

interpretačné pravidlo a ktorá už bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky. Podľa čl. 3 bod 1 citovanej smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vzniknutých na základe zmluvy k škode spotrebiteľa. Podľa bodu 2 podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty, podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. Podľa bodu 3 príloha smernice obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé. V zmysle čl. 4 uvedenej smernice bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia čl. 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy, alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Podľa čl. 6 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa čl. 7 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Podľa prílohy tejto smernice bod 1. písm. e/ medzi podmienky uvedené v čl. 3 ods. 3 okrem iných patrí i podmienka vyžadovať od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako náhradu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 53.) správne vyhodnotil, že dojednanie o administratívnom poplatku v predmetnej zmluve vo výške 7.840,- Sk (260,24 €) predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a dodáva, že z obsahu zmluvy uzavretej medzi stranami sporu vyplýva, že táto zmluva bola vopred pripravená dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopĺňali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a ním vybraný úver. Žalobca ako spotrebiteľ, ak aj mal možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred uzavretím zmluvy, nemohol nesporne ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednania obsiahnuté v uvedenej zmluve preto s poukazom na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, ako aj správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a čl. 3 bod 2 smernice, nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že žalobca ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a v predloženej zmluve fixne formulovaných dojednaní, mohol iba zmluvu ako celok odmietnuť alebo ju prijať a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanútenému dojednaniu o poplatkoch. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie bolo individuálne dohodnuté je však na dodávateľovi, t.j. žalovanom, ktorý však v konaní individuálne dojednanie poplatkov nepreukázal, preto bolo potrebné predmetnú zmluvnú podmienku za individuálne dojednanú nepovažovať.

14. Na zdôraznenie vyššie uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že ochranu spotrebiteľa možno podriaďiť pod ústavný princíp rovnosti, ktorú možno ponímať ako rovnosť formálnu, ktorú má zabezpečiť zákonodarca pri tvorbe právneho poriadku alebo rovnosť faktickú, ktorá môže byť zabezpečená priamo zákonodarcom pri použití tzv. pozitívnej diskriminácie pri existencii faktickej nerovnosti alebo hendikepu. Ale i tam, kde sa zákonodarca nevydal cestou vedomého zvýhodnenia slabšieho, aby dal prednosť rovnosti faktickej pred formálnou, ponecháva súdom, ktoré pozitívne právo aplikujú, priestor pre riešenie napätia medzi neúplnosťou písaného práva a povahou konkrétneho prípadu cestou aplikácie ústavných princípov v materiálnom poňatí právneho štátu. Východiskom ochrany spotrebiteľa je potom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k záväzkovému vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Ústavný princíp rovnosti sa premieta i do súkromného práva a prejavuje sa v súkromnoprávných vzťahoch. Doktrína rovnosti v súkromnoprávných vzťahoch vyžaduje, že súkromné právo garantuje každému čo najširšiu mieru možnosti slobodného konania, avšak práve preto, že ju garantuje každému, musí ju zároveň u niektorých obmedziť, aby bola zaručená všetkým. Zo stretu autonómie vôle a z idey

rovnosti potom vyplýva ochrana slabšej zmluvnej strany a to s cieľom dosiahnutia vyváženej pozície, teda spravodlivosti, ekvity, či rovnováhy zúčastnených záujmov. Vo vzťahoch, v ktorých vystupujú strany, ktorých pozície sú značne nerovnovážne sa nemožno uspokojiť s tým, že obom stranám budú poskytnuté rovnaké právne prostriedky, teda formálna rovnosť, lebo v skutočnosti nerovnosť východných prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Riešenie tejto situácie je v tom, že slabšej zmluvnej strane (typicky spotrebiteľovi) je priznaných viac práv a silnejšej zmluvnej strane (dodávateľovi) je uložených viac povinností. Účelom danej právnej úpravy je teda snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy tým, že budú právne vyrovnané východiskové, ekonomické, informačné a iné rozdiely, ktoré medzi stranami panujú. Aby bola dosiahnutá rovnosť, je nutné nerovnosť východných pozícií korigovať rovnako nerovnou úpravou práv a povinností. V pozitívnom práve sa potom ochrana spotrebiteľa premieta do podoby vyššej informačnej povinnosti dodávateľa, do práv spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy, do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách, či do podoby príkazu v pochybnostiach o význame spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. Princíp autonómie vôle a princíp rovnosti je dopĺňovaný a korigovaný princípom ekvity či spravodlivosti. Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, tak okrem obmedzenia vyplývajúceho z vyššie uvedeného princípu rovnosti prostriedkov, možno od dodávateľa očakávať i vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude chovať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného i tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný. Princíp ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade neznamená, že táto nemá žiadne hranice a spotrebiteľ má iba práva a nemá žiadne povinnosti, resp. že dodávateľa je vždy potrebné považovať a priori za nečestného. Spotrebiteľovi však možno ukladať len také povinnosti a zaviazat' ho na zaplatenie popri istine takých úrokov, poplatkov či sankcií, ktoré boli dojednané v súlade so zákonom.

15. Nebolo možné súhlasiť ani s odvolacou námietkou žalovaného týkajúcu sa toho, že žalobca na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy nemá naliehavý právny záujem. Odvolací súd má za to, že žalobca má naliehavý právny záujem na určenie, že poskytnutý spotrebiteľský úver zo strany žalovaného je bezúročný a bez poplatkov. Od 1.1.2018 nadobudol účinnosť článok XII. bod 39 zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa menil a doplnil zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menili a dopĺňali niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z. V tomto článku sa zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch doplnil v § 11 o nový odsek 4, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou; ako poznámka pod čiarou je uvedené 18ba, pričom táto poznámka pod čiarou k tomuto odkazu znie: § 137 ods. c/, d/ C.s.p. Aj keď v uvedenej novele absentujú prechodné ustanovenia, v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/52007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinného v čase podania predmetnej žaloby, sa mohol spotrebiteľ domáhať požadovaného určenia ešte pred touto novelou, nakoľko podľa citovaného ustanovenia sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Medzi takúto ochranu práva spotrebiteľa možno zaradiť aj podanie určovacej žaloby o určenie neplatnosti zmluvy alebo určenie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje i so záverom prvoinštančného súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že vo veci nie je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ktorý záver aj náležite odôvodnil (body 26. až 34.) V danej veci bolo právoplatne rozhodnuté, že rozhodcovská doložka uvedená v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere zo dňa 18.10.2006 uzavretú medzi sporovými stranami, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a že rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 5.6.2007, sp.zn. SR 3383/07, ktorý bol predložený žalovaným ako exekučný titul, je právne neúčinný (uznesenie Okresného súdu Galanta zo dňa 19.7.2012, č.k. 12 Er 917/2007-14, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60). Uvedený rozsudok rozhodcovského súdu netvorí potom prekážku rozhodnutej veci ako sa mylne domnieva žalovaný v odvolaní, nakoľko rozhodcovský súd nemal právomoc rozhodnúť o žalobe žalovaného (v postavení žalobcu) voči žalobcovi (v postavení žalovaného) o zaplatenie žalovanej sumy z titulu poskytnutia úveru z predmetnej zmluvy. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.1.2015, sp.zn. 3 Cdo 27/2011, podľa ktorého neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť

právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy.

17. Nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalovaného v odvolaní, že u neho nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, pretože odvolaciemu súdu je z jeho činnosti známe, že žalovaný dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórných náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve, ako napríklad rozhodcovská doložka, administratívny poplatok). Uvedené je možné vyhodnotiť ako úmyselné konanie žalovaného zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Ak by odvolací súd aj pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobcom v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť jeho argumentácii, že je potrebné preukázať, že v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a prijatia plnenia z tejto zmluvy vedel alebo bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobca tak má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobou od žalovaného, ktorý od neho prijal plnenie (v nepremiľčanej časti). Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, ak napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi sumu 2.150,62 €, o ktorú preplatil poskytnutý spotrebiteľský úver, keďže tento bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

18. Odvolací súd sa taktiež nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného o premičaní nároku žalobcu v rozsahu sumy 3.184,06 € v subjektívnej premiľčacej lehote, keď ani bližšie nešpecifikoval túto sumu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 72. až 95.) vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil priznanie nepremiľčanej časti nároku žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.150,62 €, s ktorými dôvodmi v celom rozsahu odvolací súd súhlasí. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že každá jedna úhrada zo strany žalobcu bola vykonaná prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu, odvolací súd konštatuje, že exekúcia vedená na návrh žalovaného ako oprávneného voči žalobcovi ako povinnému, týkajúca sa pohľadávky priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 5.6.2007, sp.zn. SR 3383/07, titulom predmetnej zmluvy o úvere, bola zastavená uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 19.7.2012, č.k. 12 Er 917/2017-14, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.12.2015, č.k. 24 CoE 313/2014-60 z dôvodu, že dojednanie rozhodcovskej doložky vo všeobecných podmienkach, ktoré sú súčasťou predmetnej zmluvy o úvere, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, bolo v rozpore s dobrými mravmi, ustanoveniami slovenského právneho poriadku citovanými v uvedenom uznesení Okresného súdu Galanta, ako aj právneho poriadku Európskeho spoločenstva, najmä smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993.

19. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

20. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak

síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

21. Odvolací súd zmenil výrok III. o náhrade trov konania, ako súvisiaci výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) podľa § 388 C.s.p tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,46 % z dôvodu, že súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne formuloval výrok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu, namiesto priznania nároku na náhradu trov. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).